

Ne nastem sau devenim oameni

Este mai mult o meditatie, decat o filosofie, dar imi apartine !

Deschidem ochii și silabisim primul nostru cuvânt, chiar dacă acesta e doar un sunet... Atunci înseamnă că ne-am născut, am început să mergem pe drumul vieții..

Dar oare ce e acest drum al vieții ?... Este o șosea pe care mergem după ce ne naștem... Mașina care rulează pe acel drum este trupul nostru, iar benzina este sufletul... Pătrundem pe drum goi și neputincioși și părinții sunt cei care ne călăuzesc pașii... Este momentul în care înveți cum să mănânci, cum să vorbești, cum să mergi... Este clipa în care jucăriile viu colorate fac parte din universul tău, momentul în care fiecare lucru din jurul tău îți stârnește o curiozitate nemăsurată...

Începem să facem primii pași, lumea întregă ni se pare prea mare pentru noi care suntem mici, dar în același timp ni se așterne în fața noastră. Ne mișcăm mai de-a bușilea, mai în picioare, descoperind încetul cu încetul casa în care creștem... Ieșim dintre cei patru pereți atunci când suntem suficient de puternici și știm să vorbim, să mâncăm și alte treburi firești omului. Primul contact cu exteriorul ni se pare brusc, având un impact mare asupra noastră, dar viața noastră începe odată cu mersul la cămin ori la grădiniță.

Lumea din exterior ni se pare mare, dar încercăm să comunicăm cu cei din jurul nostru atât cât ne pricepem. Constatăm cu uimire că cei din jurul nostru ne înțeleg și vorbesc aceeași limbă ca și noi. Atunci începe integrarea noastră în comuniune, vorbind cu cei din jurul nostru, învățând lucruri noi și interesante.

Dar timpul se scurge și ne trezim în clasele primare, când încercăm să descifrăm tainele întortocheate ale alfabetului și ale scrisului. Scriem mai stingher, mai stângaci, mai urât la început, dar ne perfecționăm pe măsură ce evoluăm pe scara socială, căci din clasele primare, ne putem considera integrați în societate ! Sărim pe nesimțite în clasele gimnaziale, când decoperim cu uimire fascinația materiilor : istorie, geografie, matematică, română și alte materii. Unii prindem gustul pentru istorie, fascinându-ne tot ceea ce este nou sau ceea ce e vechi, alții prindem gustul pentru calcule și câte și mai câte alte îndeletniciri...

De la gimnaziu, ajungem la liceu și, de atunci, suntem șoferi pe propriul drum. Încep necazurile, încep bucuriile, nopți nedormite uneori, primii fiori ai iubirii... Colegi noi, lume interesantă, povești, bancuri, o lume în care te simți interpret într-o piesă de teatru. Drumul pe care începi a-l parcurge nu este deloc o șosea dreaptă, ci una cu multe curbe, cu suișuri și coborâșuri, unde nu există semne de circulație care să te ghideze. Rulăm cu viteză mai mare sau mai mică și când dăm de greu ni se pare că urcăm cea mai abruptă pantă și ne întrebăm cu mirare de unde a apărut ea în fața noastră, dar o urcăm, căci nu avem o altă soluție. Ne enervăm, obosim, dar nu încetăm să urcăm, căci dincolo de panta aceea știm că ne așteaptă ceva minunat.

Când abandonăm ceva, simțim cum mergem cu o viteză uluitoare la vale, coborând o altă pantă, periculos de înclinată, dar simțim că avem aripi ca să zburăm și parcurgem și bucata aceea de drum curioși să vedem ce ne așteaptă la capătul ei. De devenim triști dintr-un motiv sau altul ne trezim brusc într-un tunel. E întuneric acolo, e rece, e umezeală, ne este frică, dar vedem o

lumină și accelerăm spre ea și când ieșim mai în larg, mai în lumină, râdem, căci am dat de o porțiune de drum netedă, ce ne lasă să răsuflexăm ușurați după eforturile pe care le-am făcut...

Ne trezim la facultate, moment în care facem pași către maturizarea noastră, dăm piept cu lumea întreagă și învățăm pentru viitorul nostru. Ne trezim apoi la casa noastră... Suntem noi înșine părinți, avem copii pe care trebuie să-i îndrumăm pe drumul vieții la fel de bine cum ne-au îndrumat pe noi părinții... Suntem, în sfârșit, maturi !...

Drumul continuă nestingherit, cu urcușuri și coborâșuri, cu tuneluri, cu porțiuni din ce în ce mai mari de drum întortocheat sau drept... Dar, la un moment dat, drumul se termină brusc. În față nu mai este nimic, decât o prăpastie... Te întorci, vrând să o iei înapoi, dar drumul pe care ai ajuns acolo a dispărut... Te simți obosit, picioarele ți se înmoaie, te așezi jos să-ți tragi răsuflexarea, meditezi la tot ceea ce ai văzut sau întâlnit pe drumul parcurs, închizi ochii și ești mai ușor... Aceea e clipa în care ai trecut într-o nouă etapă, etapa imaterială, unde drumurile nu există. De atunci, trupul încetează să se mai miște, căci mașinii i s-a terminat benzina...

Acesta este drumul pe care îl parcurgem fiecare dintre noi. El începe din punctul zero și se termină într-un punct pe care numai Dumnezeu îl cunoaște... Cât trăim, parcurgem drumul hărăzit fiecăruia dintre noi, drum care duce spre același inevitabil sfârșit, dar care ne învață cât de minunat este să fii OM !...